ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΝΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΗΤΙ

Ἡ τελευταῖες γαλλικὲς ἐφημερίδες ἀναφέρουν τὸ ἑξῆς τρομακτικὸ γεγονός :

Στὸ Βαλάνς — Ἀμπρί, μιὰ μικρὴ πόλη τῆς Νορμανδίας, κατοικοῦσε ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀποστρατου Συνταγματάρχη κ. Λεντέκ, ἀποτελουμένη ἀπ' αὐτόν, τὴν γυναῖκά του, τά δυὸ παιδιά του καὶ μιὰ ὑπηρέτρια.

Ἡ ζωὴ τῆς οἰκογενείας Λεντὲκ στὸ Βαλὰνς — Ἀμπρὶ περνοῦσε ἥρεμα καὶ εὐτυχισμένα, ὅταν πρὸ ἑνὸς μηνὸς κάποιο ἀπρόοπτο ἐπεισόδιο ἕνα βράδυ, ἀνεστάτωσε ὅλο τὸ ἥσυχο αὐτὸ σπῆτι καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ στοιχίση καὶ τὴν ζωὴ τῆς κ. Λεντέκ. Ἰδοὺ τί εἶχε συμβεῖ : Ἡ οἰκογένεια εἶχε καθίσει στὸ τραπέζι γιὰ νὰ δειπνήση καὶ ὅπως πάντα, ἔστειλαν καὶ αὐτὸ τὸ βραδυ στὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ, τὴν ὑπηρέτρια νὰ τοὺς πιάση λίγο κρασὶ ἀπὸ τὰ βαρέλια ποὺ εἶχαν ἐκεῖ. Ἡ ὑπηρέτρια ἄναψε ἕνα κερὶ καὶ κατέβηκε κρατῶντας τὴ μπουκάλα τοῦ κρασιοῦ. Δὲν εἶχε ὅμως ἀκόμα πλησιάσει στὰ βαρέλια, ὅταν ἔξαφνα ἄκουσε κοντά της μιὰ βραχνὴ φωνή :—«Ἀλλοίμονο ! Ἀλλοίμονο !...» συγχρόνως δὲ ἔνοιωσε ἕνα ἀόρατο καὶ δυνατὸ φύσημα νὰ τῆς σβύνη τὸ κερί. Ἡ ὑπηρέτρια μόλις μπόρεσε νὰ κρατηθῆ στὰ πόδια της, καὶ τρελλὴ ἀπὸ τὴν τρομάρα ἔτρεξε, ἀνέβηκε τὶς σκάλες καὶ μὲ τὴν ψυχὴ στὰ δόντια παρουσιάστηκε στ' ἀφεντικό της γιὰ ν' ἀναγγείλη τὸ τρομακτικὸ φαινόμενο.

Στὴν ἀρχὴ κανεὶς δὲν τὴν πίστεψε· ὅλοι νόμισαν πὼς ἐπρόκειτο περὶ φάρσας καὶ ἄρχισαν νὰ γελοῦν. Ἡ ὑπηρέτρια ὅμως ἐπέμενε τόσο ποὺ ἀνάγκασε τὴν κ. Λεντὲκ νὰ κατεβῆ μαζί της στὸ ὑπόγειο. Ὁ κ. Λεντὲκ τοὺς συνώδευσε ἕως στὴν ἐπάνω πόρταν τῆς σκάλας τοῦ ὑπογείου, τοὺς ἄναψε τὸ κερὶ καὶ περίμενε. Ἡ κ. Λεντὲκ πῆγαινε μπροστὰ καὶ ἀπὸ πίσω ἀκολουθοῦσε ἡ ὑπηρέτρια. Κατέβηκαν τὴ σκάλα καὶ πλησίαζαν στὰ βαρέλια, ὅταν ἡ ἴδια φωνὴ ξανακούστηκε καὶ πάλι, πιὸ δυνατὴ μάλιστα αὐτὴ τὴ φορά :

«—Ἀλλοίμονο, ἀλλοίμονο» καὶ σχεδὸν ἀμέσως τὸ ἴδιο ἀόρατο καὶ δυνατὸ φύσημα ἔσβυσε καὶ πάλι τὸ κερί.

Ἡ κ. Λεντὲκ ἔχασε τὶς αἰσθήσεις της κι' ἔπεσε κάτω, ἡ δὲ ὑπηρέτρια ἔβαλε τόσο δυνατὲς φωνὲς ποὺ ἀκούστηκαν κι' ἐπάνω στὴν πόρτα ποὺ περίμενε ὁ κύριός της, ὁ ὁποῖος ἔτρεξε νὰ κατεβῆ τὴ σκάλα γιὰ νὰ ἰδῆ τί συμβαίνει.

Ὁ Συνταγματάρχης βοηθούμενος καὶ ἀπὸ τὴν ὑπηρέτριαν σήκωσαν στὰ χέρια τους τὴν κυρίαν Λεντὲκ καὶ ἑτοιμαζόντουσαν νὰ τὴν μεταφέρουν ἐπάνω, ὅταν ἄκουσαν τὴν ἴδια βραχνὴ φωνὴ νὰ ἐπαναλαμβάνη στερεότυπα :

— Ἀλλοίμονο ! ἀλλοίμονο !

Ὁ Συνταγματάρχης κύτταξε γύρω του γιὰ νὰ δῆ τί συμβαίνει, μὰ δὲν εἶδε τίποτε. Μονάχα ἡ φωνὴ ἐπανελαμβάνετο διαρκῶς.

Ὅταν ἀνέβηκε ἐπάνω ἀποφάσισε νὰ ζητήση καὶ τὴ γνώμη ἑνὸς γιατροῦ φίλου του, ὁ ὁποῖος κατοικοῦσε λίγο πιὸ πέρα ἀπ' τὸ σπίτι του. Ὁ Γιατρὸς ἔφθασε ἀμέσως καὶ μόλις τοῦ διηγήθηκαν τὸ φαινόμενο αὐτὸ κατέβηκε καὶ αὐτὸς στὸ ὑπόγειο, ἄκουσε τὴ φωνή, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ δώση καμμιὰ ἐξήγηση καὶ ἔτσι ὁ Λεντὲκ ἀναγκάστηκε ν' ἀναφέρη τὸ πρᾶμμα στὸν ἀστυνόμο καὶ στὸ Δήμαρχο τοῦ Βαλὰνς — Ἀμπρί. Τώρα ὁ Συνταγματάρχης σκέπτεται πὼς δὲν θὰ ἦταν διόλου ἄσχημο νὰ ἐγκαταλείψη τὸ στοιχειωμένο αὐτὸ σπῆτι.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ὑπὸ τῆς Ἐκδοτικῆς Ἑταιρείας «Ἀθηνᾶ» Α. Ράλλη ἐξεδόθη εἰς κομψὴν ἔκδοσιν οἱ «Διαλεχτὲς ἱστορίες» ἤτοι συλλογὴ διηγημάτων τῶν Γρηγ. Ξενοπούλου, Αἰμ. Δάφνη, Στεφ. Δάφνη, Δ. Βουτυρᾶ, Χάρη Σταματίου, Ν. Λαπαθιώτη, Ἴσ. Ἄρι, Α. Παπαδήμα, Κ. Φωτάκη, Β. Φρέρη, Ν. Κατηλάρη, Χρ. Ἀγγελομάτη, κ.λ.π.

σι. Τὸ φίλημα αὐτὸ μοῦκανε ἐντύπωση. Κατάλαβα πὼς ὁ γυιός μου γελιόταν. Νόμισε πὼς εἴμουνα ἡ φιλενάδα του.

— Σὲ λυπᾶμαι, δυστυχισμένη Φαννύ μοῦπε. Θὰ σοῦ κόστισε πολὺ αὐτό...

Σπαράχτηκα γιὰ τὸ λάθος του. Μὰ δὲ μίλησα, δὲν φανερώθηκα : Ἀντιθέτως φοβόμουνα, μὴν καταλάβη ὁ γυιός μου πῶς εἶχε κάνει λάθος : Σιγὰ-σιγά, μάλιστα ἔννοιωσα μέσα μου μιὰ μεγάλη εὐχαρίστησι Ἐχάριζα στὸ γυιό μου ὑπέροχες στιγμές...

Ἔξαφνα ὁ Μπελλό, ὁ ἀρχιδεσμοφύλακας, μοῦπιασε τὸ χέρι καὶ μ' ἐπῆρε ἀπὸ κεῖ..

Τὴν τελευταία αὐτὴ νύχτα, ἦταν λίγες μέρες πρὸ τῶν Χριστουγέννων, τὴν πέρασα μ' ἀγωνία... Ὁ ὕπνος μὲ πῆρε ἀργά, μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Καὶ κοιμήθηκα βαρειά, βαθειά, σᾶν νᾶχα πέσει σὲ λήθαργο. Κοιμήθηκα ὡς ἀργὰ τὸ πρωΐ... Ὅταν ξύπνησα, ὁ ἥλιος ἤτανε ψηλὰ στὸν οὐρανό. Τὴν πρώτη στιγμή, ποὺ ξύπνησα καὶ εἶδα πὼς ἤτανε μέρα, σκέφτηκα πὼς εἴχανε τελειώσει ὅλα. Μ' ἔπιασε τότε μεγάλη ἀπελπισία. Ἔπειτα ὅμως θυμήθηκα τὸ φλογερὸ φιλί του, σκέφτηκα πὼς εἶχε φύγει ἀπ' τὸν κόσμο τοῦτον εὐχαριστημένος, κι' ἔννοιωσα μέσα μου μιὰ παράξενη ἀνακούφιση...

Μετφρ. Σταθ.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΚΛΕΙΣΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Νύχτα μυστηρίων. Χριστουγέννων ὥρα.
Ἡ Ζωὴ μοιράζει στὸν καθένα δῶρα.

—Ἄνοιξε !—Ποιὸς εἶσαι ;—Ἡ θεά σου ἡ Δόξα,
ποὺ ὅλη σου τὴ νειότη νὰ χρυσώνω μὲ εἶδες
μέσα στὰ ὄνειρά σου σὰν μὲ οὐράνια τόξα.
Ἄνοιξε σοῦ πέρνω μάγισσαις ἐλπίδες !

—Φύγε ! τοῦ σπιτιοῦ μου δὲν ἀνοίγει ἡ θύρα.
Νὰ κερνᾶς φαρμάκια σοῦγραψεν ἡ Μοῖρα.

—Ἄνοιξε !—Ποιὸς εἶσαι ;—Ὁ θεὸς τοῦ κόσμου.
Ὅλοι μὲ λατρεύουν, ὅλοι μὲ δοξάζουν.
Ἔρως, δόξα, κάλλη, σκύβουν ὅλα ἐμπρός μου.
Ἄνοιξα τὴ θύρα ! Πλοῦτο μ' ὀνομάζουν.

—Σὺ τὴν εὐτυχία δὲ γνωρίζεις, τράβα !
Πίσω σου δὲ σέρνω τὴ ζωή μου σκλάβα.

—Ἄνοιξε ! —Ποιὸς εἶσαι ; —Δὲν ὑπάρχει μέρος,
ποὺ νὰ μὴ μ' ἀνοίγουν διάπλατη τὴ θύρα·
σὲ παλάτια μπαίνει καὶ καλύβια ὁ Ἔρως·
τὴν καρδιὰ νὰ γιάνω ἔρχομαι τὴ χήρα.

—Φύγε ! τὴν ψυχή μου πότισες μὲ μίση,
τὸ ἀραχλό μου σπίτι σὺ μοῦ τῶχεις κλείσει...

Γεώργιος Στρατήγης

ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΝΟΠΩΡΙΝΑ

Καὶ βλέπω σὲ μιὰν ἄχνα ὀνείροι
τὴ γαλανὴν ἀκρογιαλιὰ
καὶ τ' ἀνθισμένα περιβόλια
ποὺ παίζαμε παιδιὰ μικρά.

Ποὺ ἔστηνα πύργους μὲ χαλίκια
καὶ μὲ κοχύλια τοῦ γιαλοῦ
καὶ γύρω λουλουδα μαδοῦσες
ἐσύ, τρελλὴ ξανθομαλλοῦ.

Ὤμμὲ ! τί ἂν φεύγουνε τὰ χρόνια
καὶ μὲ τὰ κρύα του φτερὰ
τί κι' ἂν τ' ἀγέρι τοῦ χειμόπωρου
μᾶς ἔχει ἀγγίσει τὴν καρδιά ;

Ἀκόμα ἐσύ, τρελλή, λουλούδια
μαδᾶς καὶ πιὸ τρελλὸς ἐγὼ
στένω περβόλια στὸν ἀγέρα
καὶ χτίζω πύργους στὸ γιαλό !

† **Κώστας Χατζόπουλος**

ΠΑΛΙΑ ΑΓΑΠΗ

Καὶ τώρα σὰν πρῶτα σοῦ φέρνω λουλούδια
καὶ πάλι σὰν τότε σοῦ γράφω τραγούδια :
τί τάχα ἂν ὀσπρίσαν τὰ μαῦρα μαλλιά σου ;
τί τάχα ἂν παγώνει καὶ διψχνει ἡ ἀγκαλιά σου ;

Τὸ κάθε τραγούδι μου κι' ἕνας καημός μου
γι' αὐτὰ ποὺ στὸ πλάϊ σου, διαβῆκαν ἐμπρός μου.
Τὸ κάθε λουλούδι στὰ πόδια σου ἐκεῖ
ξυπνάει μιὰ στιγμούλα τῆς ζωῆς μαγική.

Τὴν πρώτη σου νιότη μὲ τ' ὄνειρο ζῆσε !
Στιγμὲς ποὺ διαβῆκαν κι' ὁ ἴσκιος τοις εἶσαι,
ποὺ ἀπλώνει, μακραίνει, μὲ τ' ὄνειρο ἀντάμα
καὶ γίνεται θρῆνος, καὶ χύνεται κλάμα.

Ξεχνιέται μπροστά σου ζητῶντας ἀκόμα
νὰ πάρη δροσιὰ τὸ φρυγμένο μου στόμα
βρυσούλα, ποὺ δρόσιζες κάποιον καιρὸ
βρυσούλα ποὺ ἀπόμεινες δίχως νερό !

Ν. Πετμεζᾶς

ΧΙΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΗ ΕΛΕΓΕΙΑ

Ξεραγκαθιές. Χινόπωρο... Στὰ φύλλα της πεσμένη
κοίτεται ἡ Φύσις —ὠμορφη γυναῖκα ἀρρωστημένη.
Τὸ χῶμα ὀγρό· καὶ σέρνονται σ' αὐτὸ δυὸ μαῦρα φίδια
τοῦ σιδηρόδρομου οἱ γραμμές, ἔγνοιες, καϋμοί, ταξίδια !

Βαρὺ τὸ τραῖνο κάποτε περνάει σεισμός· τὸ χῶμα
γιὰ λίγο τρέμει, μὰ ἡ βουὴ μακραίνει κι' ὅλο σβύνει.
Τότε ἡ γυναῖκα ποὺ ἔντρομη τινάχτηκε στὸ στρῶμα,
καὶ τέντωσε τὰ μάτια της θολά, τὰ ξανακλείνει...

Βραδυάζει... Στοῦ τηλεγράφου τὰ σύρματα, ποὺ ἀχνὰ
μόλις χωρίζουν, ἡ ψυχὴ τοῦ κάμπου εἶνε χυμένη :
σὲ μιὰ ἄρπα ποὺ τὴν ἄγγιξεν ὁ Πόνος κι' ἀρχινᾶ
λυγμοὺς γυναίκειους, στεναγμοὺς ν' ἀφήνη ἀπελπισμένη !..

Αἰμιλία Στ. Δάφνη

Ἀγοράστε ὅλοι

ΤΟ

ΗΜΕΡΟΓΟΓΙΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Τοῦ 1927